16 Ιουλίου 2014

Η εκδημία του π. Γερβασίου στον πατραϊκό Τύπο

/ Γενικά Θέματα

Φωτο:thriskeftika.blogspot.com

στον πατραϊκό Τύπο της εποχής…*

Του Γεωργίου Ι. Ανδρουτσόπουλου

Λέκτορα του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Αθηνών – Δικηγόρου

Συμπληρώνονται εφέτος 50 χρόνια από την ημέρα (30 Ιουνίου 1964) που ο π. Γερβάσιος [Παρασκευόπουλος] έσπασε το φράγμα της επιγειότητος και πέρασε στο «αεί», το πάντα της αιωνιότητος. Το άγγελμα της εκδημίας του καλύφθηκε, ως ήταν φυσικό, εκτενώς από τον πατραϊκό Τύπο της εποχής, τον οποίο κόσμησε, άλλωστε, με την τακτική, κηρυγματική αρθρογραφία του (π.χ. Νεολόγος των Πατρών 1957-58, κ.α.). Αυτόν τον τοπικό Τύπο θα ξεφυλλίσουμε σήμερα, ως ένα ευλαβικό μνημόσυνο στον πολιό γέροντα, που δεν γνώρισα, αλλά μου είναι τόσο οικείος· που δεν συναναστράφηκα, αλλά υποψιάστηκα ως ήθος και διδαχή, ως φρόνημα και παρουσία.

Πιο συγκεκριμένα, η «Πελοπόννησος», στο φύλλο της Τρίτης 30 Ιουνίου 1964, αναγγέλλοντας την είδηση της εκδημίας του, ηλικίας 87 ετών, π. Γερβασίου, «εξαίρετου κληρικού, γνωστού διά την ιεραποστολικήν του δράσιν ανά το

πανελλήνιον», αναφέρεται στις τελευταίες στιγμές της επίγειας παρουσίας του. Ειδικότερα, κάνει λόγο για τη σοβαρή επιδείνωση της υγείας του ήδη από την προηγουμένη, από το μεσημέρι της οποίας είχε περιπέσει σχεδόν σε κωματώδη κατάσταση και στην τέλεση «παρά την κλίνην του» κατανυκτικού ευχελαίου υπέρ της υγείας του από το πνευματικό του τέκνο Ιερόθεο [Τσαντίλη], τότε πρωτοσύγκελλο της Μητροπόλεως Πατρών και μετά τριετία (26.6.1967) Μητροπολίτη Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης. Σύμφωνα, μάλιστα, με το δημοσίευμα, «ολίγον χρονικό διάστημα παρήλθε μετά το Μυστήριο του Ευχελαίου και ο π. Γερβάσιος ανέκτησε συνείδησιν και ήρχισε ν' αντιλαμβάνεται. Εις μίαν στιγμήν εζήτησεν εικόνα της Παναγίας, την οποίαν με φλογεράν πίστιν ενηγκαλίσθη και κατ' επανάληψιν έλεγε: "Μη με εγκαταλείψης"...», περί την 1.30 δε πρωϊνή και μετά δεκαήμερη ασθένεια επήλθε το μοιραίο στο ενδιαίτημά του στις εγκαταστάσεις της Αναπλαστικής Σχολής Θηλέων επί της οδού Ιωνίας...

Χαρακτηριστικό είναι ότι, ενώ η νεκρώσιμος ακολουθία είχε προγραμματιστεί για τις 6 το απόγευμα της 30ης Ιουνίου στον ναό του Αγ. Δημητρίου, του οποίου ο π. Γερβάσιος είχε διατελέσει επί πολλά έτη ιερατικός προϊστάμενος, σύμφωνα με τον «Νεολόγο Πατρών» της 1ης Ιουλίου, μετατέθηκε η ώρα της κηδείας για την 10η πρωϊνή της επομένης, «απαιτήσει πλειάδος ιερωμένων εξ όλης της χώρας, επιθυμούντων όπως παραστούν κατ` αυτήν...». Είναι γεγονός ότι η πόλη των Πατρών, «εν μέσω εκδηλώσεων αφάτου θλίψεως και απείρου σεβασμού», όπως σημειώνει η «Ημέρα των Πατρών» της 2ας Ιουλίου, συνόδευσε τον π. Γερβάσιο στην τελευταία επί της γης κατοικία του, ο δε λαός, με μια μυριόστομη κραυγή που κύκλωνε το φέρετρό του, τον ανεκήρυξε ομοφώνως «άξιον της Πίστεως και της Εκκλησίας», αφού στο πρόσωπό του διέκρινε το ανεξίτηλο αποτύπωμα της παρουσίας του Θεού σε αυτόν τον κόσμο...

Την ημέρα, μάλιστα, της κηδείας (1 Ιουλίου) η «Πελοπόννησος» φιλοξενεί στις σελίδες της, εν είδει αφιερώματος, δύο πρωτοσέλιδα άρθρα· το μεν, υπογράφεται από τον δημοσιογράφο Γεώργιο Π. Σβέτσο, υπό τον τίτλο «Η δράσις και το έργον του αρχιμανδρίτου π. Γερβασίου» και αποτελεί, τρόπον τινά, βιογραφικό σημείωμα του αείμνηστου γέροντα, τον οποίον χαρακτηρίζει «μορφή εκκλησιαστική από τας σπανίας, κληρικόν με βαθυτάτην επίγνωσιν της υψίστης αποστολής του εις την Κοινωνίαν, θερμουργόν εργάτη του Ευαγγελίου...»· το δε, με συντάκτη τον Ελευθέριο Παναγιωτόπουλο, επιγράφεται «Η εδραία πίστις του και τα πύρινα κηρύγματά του», όπου τονίζεται, μεταξύ άλλων, ότι ο αοίδιμος λευίτης «ήτο αντίθετος εις κάθε συμβιβασμόν» και ποτέ δεν υπέκυψε «προ ουδεμιάς καταστάσεως, αντιθέτου προς το πραγματικόν νόημα της Εκκλησίας».

Σήμερα, «κάτω από την κόχη του αγίου Βήματος ενός εξωκκλησιού, που αγναντεύει το Κάστρο του Ρίου και τα γυμνά βουνά της Ρούμελης στα κράσπεδα της Πάτρας, αναπαύεται ο π. Γερβάσιος» (Κων/νος Κούρκουλας, «Ένας γενναίος

άγιος», Ανάπλασις, 1972). Η όλη βιοτή αυτού του «ανθρώπου του Θεού», αδιάψευστος μάρτυρας εκκλησιαστικής αυθεντικότητας και θεολογικής πιστότητας, μας «αναγκάζει» να συμφωνήσουμε με τον αείμνηστο Μητροπολίτη Αργολίδος Χρυσόστομο [Δεληγιαννόπουλο], ο οποίος, κατά τη συνέδριαση της Ι. Συνόδου της Ιεραχίας της 26.8.1965, συγκαταρίθμησε, σε μία αποστροφή του λόγου του, τον π. Γερβάσιο μεταξύ των «οσίων, ιερών μορφών, μεγίστας ευαγγελικάς εν τη Εκκλησία προσενεγκόντων υπηρεσίας». Ας είναι αγήρως η μήμη του...

————————————–

Δημοσιεύτηκε *στην «Πελοπόννησο της Κυριακής»* της 29.6.2014.